Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація и Експедиція подъ ч. 8 улица Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатани вольнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвской“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвской“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . . 60 к
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 270. Недѣля 1 (13) грудня 1891. Рôкъ I.

Чия правда?

„Не вѣръ, но мѣръ“, — каже наша пословиця. Однакожь не треба тои пословицѣ дословно брати; она каже лишь, що чоловѣкъ не повиненъ всему наслѣпо вѣрити, але закимъ щось повѣрить, повиненъ насампередъ все добре розважити, якъ оно єсть и якъ може бути, та розвѣдати у людей, що мають больше знаня и досвѣду; бо якъ бы чоловѣкъ хотѣвъ заразъ все мѣрити, то, н. пр. въ справахъ політичныхъ, вышовъ бы такъ, якъ покойный о. Наумовичь, котрого два письма мы вчера подали, а котрѣ хочемо нинѣ ближше розобрати.

Мы вже не разъ и не два вказували на то, що єсть у насъ горстка людей, такъ званѣ москвофилы, котрѣ зневажаючи рускій народъ, его народну мову, его вѣру и все, що ему найдорожше найсвятѣйше, старають ся всякими силами робити въ нѣмъ роздоръ и вѣчно голосять въ своихъ ґазетахъ або тихцемъ пôдшептують несвѣдущимъ або и зовсѣмъ темнымъ людемъ, що нема руского народу, а єсть лишь оденъ великій народъ московскій або якъ они кажуть „русскій“; що Русинамъ не треба нѣякихъ школъ, нѣякои власнои науки; що они повиннѣ покинути свою рôдну мову, бо мають вже готову московску, повиннѣ покинути свою вѣру католицку и стати такими православными якъ Москалѣ и т. д. До тыхъ москвофилôвъ належавъ у насъ свого часу и о. Иванъ Наумовичь и коли отверто вже вôдцуравъ ся бувъ свого народу и своеи католицкои вѣры, ставъ бувъ навѣть ихъ проводиремъ. Ще живо стоять намъ въ памяти тѣ часы, коли покойный Наумовичь старавъ ся въ спôлцѣ зъ такими самыми людьми якъ и вôнъ ширити у насъ московщину та намавляти людей, щобы они покидали свою католицку вѣру а переходили на православіє. Про справу гнилицку ще люде у насъ не забули.

Наумовича нестало; вôнъ покинувъ рôдный край, въ котрôмъ лишь заколотъ робивъ, и вынѣсъ ся до того раю, до котрого вздыхавъ и на котрый неутомимо вказувавъ другимъ — выѣхавъ до Россіи и тамъ померъ; померъ якъ чоловѣкъ безъ кута безъ хаты, що волочить ся свѣтами и наставляє руку, абы ему хто що въ ню кинувъ. Цѣкава, дуже цѣкава и поучаюча була бы то історія того чоловѣка, коли бы хто мôгъ и хотѣвъ списати єи по правдѣ. Але коли бы вже нѣчого больше не лишилось по тôмъ чоловѣцѣ, якъ лишь тѣ два письма, котрѣ мы вчера подали, то все таки мали бы мы бодай маленьку его характеристику и кружка тыхъ людей, що спôльно зъ нимъ дѣлали.

Зъ его першого письма видимо наглядно характеръ нашихъ москвофилôвъ. Коли мы свого часу казали, або колибъ сказали и теперь, що тѣ люде лишь для гроша и за грошѣ роблять заколотъ, мôгъ намъ хтось не повѣрити, мôгъ бы сказати, що мы зъ партійнои якоись ненависти такъ говоримо. Але то пише колишній проводиръ нашихъ москвофилôвъ, ихъ головна пôдпора, ихъ посередникъ въ Россіи. Наумовичь и не оглянувъ ся, коли попавъ ся въ ту сѣть, котру самъ собѣ сплѣвъ. Выдавала ся у Вѣдни ґазетка „Наука“— сказано для добра и науки руского народу въ Галичинѣ та на Буковинѣ, а она выдавалась на то, абы дерти грошѣ зъ Наумовича и черезъ Наумовича. „Наука“ выдає ся — пише Наумовичь — я працюю и рахункôвъ два роки не видѣвъ; а коли зажадаю, то мене ще ганьблять. Теперь написавъ менѣ просто мôй редакторъ: посылайте 4.500 рублѣвъ на „Науку“. Припустѣмъ, що у мене є грошѣ и я вышлю, а вôнъ за мѣсяць напише: присылайте заразъ 1.000 рублѣвъ.“ О якомсь чоловѣцѣ зъ свого табору пише Наумовичь, що вôнъ его ограбивъ а его товаришôвъ называє клеветами и розбôйниками; каже, що грошѣ призначенѣ на весѣлє для доньки, выславъ до Вѣдня, та що працює завсѣгды для другихъ. Ото одна черта нашихъ москвофилôвъ: грошѣ, клеветы, розбôйники. Такъ характеризує ихъ самъ Наумовичь.

Зъ першого письма выходить дальше, що нашѣ москвофилы самѣ противъ своихъ не встыдались интриґувати. Видко, що и Наумовичу закидано интриґу, бо инакше не мавъ бы вôнъ причины говорити, що противъ якогось

3

Сивый кучеръ

НЕБЫЛИЦЯ

ЮРІЯ ЕБЕРСА.

(Дальше.)

Коли такъ минуло пятьсотъ лѣтъ, поховали пятнацятого Венделина. Ще жаденъ Сивакъ не прийшовъ бувъ на свѣтъ зъ такъ великимъ сивымъ кучеромъ, якъ вôнъ, а всежь таки вôнъ молодо померъ. Ученѣ люде въ краю говорили, що навѣть такѣ люде, котрымъ щастє особливо сприяє, дôзнають того щастя та добра лишь до певнои мѣры и оно до трицять лѣтъ сплыло все на пятнацятого Венделина. Розумѣє ся, що сему князеви вело ся все вôдъ малои дитины якъ найлѣпше. Ще коли вôнъ бувъ наслѣдникомъ престола, була надѣя, що вôнъ докаже щось великого, та и нѣгде правды дѣти—зъ него вышовъ бувъ знаменитый володарь. Всѣ єго любили, войско пôдъ нимъ ступало зъ однои побѣды до другои; доки вôнъ панувавъ, то були урожаѣ зъ року на рôкъ, и вôнъ одруживъ ся бувъ зъ найкрасшою и найчестнѣйшою княжною.

Вôнъ погибъ въ одной кровавôй битвѣ якъ разъ въ пору, коли єго войско пôдняло було громкій окликъ побѣды. Вôнъ зазнавъ бувъ всего, чого людске серце лишь могло собѣ забажати, та лишь не мавъ щастя побачити свого наслѣдника; а всежь таки лягъ въ могилу зъ надѣєю на потомка.

На замку повѣвали теперь чорнѣ хоругвы а стовпы на просторôмъ пôдсѣню покрылись були чорною жалобою, золотистѣ повозы помальовано на чорно, а княжѣвскимъ конямъ позаплѣтали у гриву чорнѣ бинды. Ловчій приказавъ пестрымъ птахамъ въ звѣринци помальовати пѣрє на чорно, а веселѣ музиканты въ цѣлôмъ краю выгравали лишь сумнои. Кождый пôдданый убравъ ся бувъ въ жалобу. Навѣть дѣти въ пеленкахъ були обвязанѣ чорными повивачами. Та и серце кождого сумувало, а вже найбôльше сумувала молода вдовиця, княгиня. Она скинула зъ себе всяку ясну краску, а убирала ся лишь въ грубу жалобу, але єи краснѣ лагôднѣ очи стали проти всякого розпорядженя двôрского червонѣ, такъ, бачите, дуже плакала. Найрадше була бы пôйшла за покойникомъ въ могилу, але єи держала на свѣтѣ солодка, крѣпка надѣя, що она носить пôдъ серцемъ нове житє, и то освѣчало єй лагôднымъ промѣнемъ будучность, котра мало що не чорнѣйшою здавала ся, якъ та чорна одѣжь дворакôвъ, що єи окружали.

Такъ минуло пять довгихъ мѣсяцѣвъ, а першого дня шестого мѣсяця роздали ся выстрѣлы зъ арматъ на замку въ столици. Выстрѣлъ за выстрѣломъ потрясавъ воздухомъ, але то не тѣ выстрѣлы побудили людей, они й безъ того цѣлу нôчь не спали. Найстаршѣ люде не запамятали такои ночи, якъ та, що минула. Зъ понадъ скалъ на пôвнôчнôмъ березѣ озера, де проживавъ злый духъ Місдраль, звѣялась була страшна буря и лютилась надъ мѣстомъ та княжескою палатою. Тожь то бувъ лоскотъ, гукъ, свистъ та шумъ. Здавалось, що судный день наставъ. Громы не прорѣзували вже темноты тоненькими кôнчастими стрѣлками, але спадали на землю таки огнистыми кулями, а мимо того вôдъ жаднои не займивъ ся огонь. Сторожѣ розповѣдали, що видѣли зъ башень, якъ по чорныхъ хмарахъ плыла, якъ молоко по чорнôй вовнѣ, якась бѣла якъ срѣбло маса, а зъ горы середъ лоскоту и гуку грому було чути, якъ колибъ хтось гравъ миленько на струнахъ. Тоту музику чуло богато людей а придворный фабрикантъ таки казавъ, що мѣжь небомъ а землею такъ грало, якъ бы на якомъ зъ єго фортепіянôвъ, але не на тôмъ изъ найлѣпшихъ.

Скоро лишь пушки на замку почали гремѣти, повыходили люде на улицю, а тотѣ, що змѣтали на улици цеглу та дахôвки, котрѣ буря зъ дахôвъ поскидала, попôдпирали ся на мѣтлы та слухали. Поліціянъ выстрѣлявъ нинѣ богато пороху, а мужчинамъ, та жѣнкамъ що числили выстрѣлы, було вже за довго ждати; выстрѣламъ не було кôнця. Шѣдесять выстрѣлôвъ значить принцизна, сто и оденъ — принцъ. Коли роздавъ ся шѣдесять

чоловѣка — очевидно зъ табору нашихъ москвофілôвъ — „нема интриґи“, що вôнъ (Наумовичь) „щиро хлопоталъ о немъ“; за то самъ говорить о тôмъ чоловѣцѣ, що вôнъ другихъ „обкидає болотомъ, а себе представляє невинною жертвою“, а дальше просить, щобы борони Боже тому чоловѣкови нѣчого не говорити, „щобы вôнъ не довѣдавъ ся про то, що правда, а що єму не приятно“! Бесѣда тутъ про якогось чоловѣка, що мавъ дôстати посаду въ Вильнѣ. О скôлько намъ звѣстно, дôставъ посаду въ Вильнѣ Площаньскій, бувшій редакторъ „Слова“; чи то-бесѣда про него, не знаємо сказати. Отъ и друга черта нашихъ москвофілôвъ: интриґанты. И знову характеризує ихъ самъ Наумовичь, голова москвофільства.

А якимъ представляє себе самъ Наумовичь? — „А у мене, знаєте, бѣда“... „моє положенє страшнє“... „у мене крайна нужда“.... „я працюю на другихъ“,... „Богъ видить, у мене бѣда. Я бѣдный, а многихъ роблю богатыми“... „У мене кучка *(купка)* дѣтей и зятѣвъ, welche Lauge machen („котрѝ лугъ роблять“; признаємось, що сеи, мабуть галицко-нѣмецкои, фразы не розумѣемо; означує она здаєсь людей, що не мають нѣякого зарôбку). Дивно стає читати сѝ плачѣ та нарѣканя Наумовича на свою бѣду. Якъ то? Чоловѣкъ, черезъ котрого руки переходили не сотки, не тысячѝ, але миліоны, живъ самъ въ найбôльшôй нуждѣ? Певно, що Наумовичь не живъ въ Россіи въ достаткахъ, але тѝ нарѣканя и плачѣ, то памятка, яку вôнъ забравъ зъ собою зъ Галичины, давна навичка, дальша черта нашихъ москвофілôвъ: гнути ся въ дуґу, стогнати и нарѣкати, а вôдтакъ вытягати руку по жебранину.

Дуже цѣкавый єсть поглядъ Наумовича въ першôмъ письмѣ на тогдѣшну ситуацію политичну. Вôнъ свято вѣривъ, що буде вôйна и тѣшивъ ся вже, „що православіє пôде телеґрафомъ“, та що Россія забере Галичину. Ажь тутъ стаєсь Наумовичь загадочный; выбирайте, що хочете: або крайне незнанє політичнои ситуаціи або умыснє розсѣванє неправдивыхъ вѣстей. И зновъ характеристична черта нашихъ москвофілôвъ: надѣя на вôйну зъ Россією и зъ однои стороны страшенє нею, а зъ другои аґітація на тôй пôдставѣ; а вже клясична черта: тупоумнôсть въ робленю комбінацій политичныхъ.

И до историі москвофільского руху у насъ мѣстять въ собѣ письма Наумовича маленьку дату. Ото въ другôмъ зъ 1889 р. — а того року пôдъ зиму заносилось у насъ на голодъ — пише Наумовичь: „Я хлопочу о миліонѣ, и єсть надежда на полученіє.“ Справедливо пôднесла одна львôвска ґазета той фактъ, що коли тогди завязано при „Народнôмъ Домѣ“ у Львовѣ голодовый комітетъ, москвофілы не допустили до него анѣ одного Русина — міліонъ, бачите, гарна сума, не треба було свѣдкôвъ.

Але вже найлѣпше и зовсѣмъ вѣрно схарактеризованѝ въ сѣмъ письмѣ вôдносины въ Россіи. Наумовичь пише: „Отъ вамъ православна Москва. Шукайте въ сьвѣтѣ такихъ „жуліковъ“ (обманцѣвъ). Ганьблять Нѣмцѣвъ, а хиба вы найдете такого Нѣмця? Тому то у насъ (въ Россіи) все зôпсуте, сточене, нігілізмъ до шпіку-костей. Нѣ совѣсти, нѣ чести. Ложь и обманьство. Чи буде колись лѣпше? Дивишь ся на то все и тратишь надѣю. А яка молодѣжь? Нѣ вѣры, нѣ чести, нѣ чувства. Бѣдна Россія! При всѣй своѣй могучости не можна єи назвати великою, она не „русская“ и Богъ знає яка!“

Ото характеристика того раю, до котрого самъ Наумовичь такъ дуже колись вздыхавъ — не вѣривъ ажь змѣривъ! Не диво отже, що вôнъ такъ радо хотѣвъ бы бувъ назадъ вернути, такъ дуже вздыхавъ за Коломыйскими горами и за лѣпшими часами. А всежь таки нашѝ москвофілы не перестають туманити нашихъ людей, особливо темныхъ селянъ, та вказувати имъ на тôй рай на земли. Отъ и теперь пустили они зновъ чутку, що въ Россіи нашѝ люде можуть купити землю; нехай отже покидають рôдный край, а переносять ся до того раю, котрый такъ гарно змалювавъ Наумовичь! У насъ, бачите, суть два роды спекулянтôвъ: однѝ спекулюють на Бразилію а другѝ на Россію.

Судѣть же теперь самѝ: чия правда? Коли мы свого часу характеризували нашихъ москвофілôвъ, мы лишь легеньку подали ихъ характеристику. Наумовичь ихъ лѣпше схарактеризувавъ; вôнъ знавъ ихъ лѣпше, якъ свôй свого. Скаже хтось може: тажь не можна казати, щобы то всѣ такѝ були. И то правда, але люде, про котрыхъ Наумовичь говорить, то видко самѝ проводирѣ москвофільского руху, то редакторы, що выдають ґазеты для народу, що мають єго учити; колижь они такѝ, то що сказати о другихъ? Коли мы вказували на то, що въ Россіи не такій рай, якъ єго представляють нашѝ москвофілы, мôгъ намъ хтось не повѣрити; нехай же теперь повѣрить словамъ Наумовича, котрый такожь не вѣривъ, ажь змѣривъ.

Рада державна.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты послôвъ заявивъ президентъ дръ Смолька на запытанє пос. Фуса и Тільшера, для чого не пôддавъ пôдъ голосованє внесень, жадаючихъ вычеркненя позиціи въ буджетѣ міністерства рôльництва для кôнныхъ перегонôвъ, що поступивъ згôдно зъ реґуляміномъ.

Опосля розпочалась специяльна дебата надъ буджетомъ міністерства рôльництва. — Пос. Вашатый полемізувавъ зъ Міністромъ справедливости о правѣ языковôмъ въ Чехахъ и заявивъ, що доки народъ ческій въ краяхъ короны св. Вячеслава бувъ паномъ своєи судьбы, языкъ ческій бувъ языкомъ державнымъ. Теперь вже не вôльно Чехамъ говорити о ческôмъ правѣ державнôмъ Бесѣдникъ накинувъ ся вôдтакъ на дра Пражака и домагавъ ся заступленя єго иншимъ чоловѣкомъ, котрый бы въ Радѣ Короны достойнѣйше заступавъ нарушенѝ права ческого народу. Шмерлінґа назвавъ Вашатый ворогомъ ческого народу Вôнъ згадавъ про ческо-нѣмецку угоду та розпорядженє зъ 5 лютого 1891 р. и сказавъ, що тогдѣшного Міністра справедливости треба бы за то поставити передъ судъ.

Вашатому вôдповѣвъ мін. ґр. Шенборнъ и сказавъ, що міністрови не грозить ся судомъ, коли не має ся силы поставити єго передъ судъ. Коли Вашатый жалує ся, що не може на то зôбрати голосôвъ, то міністеръ чей не буде ихъ для него збирати. Коли Вашатый ще хвалить ся напастями на такъ честного чоловѣка якъ дръ Ріґеръ, то єго напасти и на него (міністра Шенборна) нѣчого єго не обходять. По сѣмъ обговорювавъ Міністеръ роботы законодавчі...

и першій, настала радôсть, бо теперь вже всѣ знали, що княгиня повила сына, — але коли по сто першôмъ роздавъ ся сто другій, то якійсь хитрый адвокатъ ставъ доказувати, що то на певно будуть двѣ принцизны; по сто шѣсдесять и другôмъ почали люде догадуватись дѣвчины и хлопця; по сто вôсѣмдесятôмъ вôдозвавъ ся якійсь бакаляръ, що мавъ вôдъ своєи жѣнки ажь сѣмъ доньокъ: „Дуже легко може бути, що то будуть трôйняки женьского рода!“ Але и той здогадъ розвѣявъ ся по сто вôсѣмдесять и першôмъ выстрѣлѣ. Ажь коли по двѣста другôмъ выстрѣлѣ армата перестала гукати, знали вже всѣ, що улюблена монархиня повила двоє хлопятъ-близьнючкôвъ.

Въ столици настала велика радôсть. Замѣсть чорныхъ жалôбныхъ хоругвь повывѣшувано кольоровѝ, краєвои барвы; за вôкнами на выставахъ у крамарѣвъ, що продавали матеріяльнѝ товары, видко було зновъ червонѝ, синѝ та жовтѝ матеріи, а двораки зновъ повеселѣйшали та заєдно усмѣхались.

Всѣ тѣшили ся, лишь оденъ звѣздочотъ, старѝ бабы та кôлькохъ ученыхъ покивували непевно головами; бо то, бачите, не добрый знакъ, що дѣти такои ночи прийшли на свѣтъ. А й на княжнôмъ замку не дуже велика була радôсть, и якъ разъ самѝ найвѣрнѣйшѝ слуги були чогось заклопотанѝ та щось собѣ пошептували.

Оба хлопцѣ були здоровѝ и добре розвиненѝ, але у того, що пôзнѣйше прийшовъ на свѣтъ, не було жмѣньки сивого волося, зъ котрою доси родивъ ся кождый Сивакъ.

Дворскій, Пепе, въ простôй лініи потомокъ чуры Юрка, що знавъ найлѣпше исторію пращура княжои родины, бо то ще єго прадѣдъ єму єи розказувавъ, бувъ такъ пригнобленый, якъ колибъ то єму самому стало ся якесь нещастє. Коли вôнъ вечеромъ зôйшовъ ся зъ пивничнымъ, скарбникомъ та стольникомъ при винѣ, не таивъ ся вже зъ тымъ, чого вôнъ побоюєсь; а якъ вôнъ такъ и єго товаришѣ були свято переконанѝ, що до дверей щасливого дому Сивакôвъ, застукало нещастє

Другому хлопчикови судила ся гôрка доля. Такои думки була не лишь челядь, але незадовго и вся дворска служба, бо недобра ворожба звѣздочота стала звѣстна, а ученѝ въ краю потакували єму. Та й незадовго показало ся, що русалка Климентина була безсильною противъ лиха, яке грозило другому князикови, бо на хрестинахъ не давъ ся почути анѣ той миленькій голосъ анѣ любый запахъ, якій звычайно звѣщавъ єи присутнôсть. Але она все таки була десь недалеко княжого дому, бо у того князика, що прийшовъ скорше на свѣтъ, бѣле волосечко зôгнуло ся въ кучерикъ. У другого осталось волосє чорняве и навѣть крôзь нобôльшаюче скло не бувъ бы въ нѣмъ вышукавъ хочь бы оденъ сивый волосокъ. Серце матери тымъ дуже зажурилось. Она прикликала стару Нонну, що бавила ще єи покôйного мужа, та стала єи розпытувати, якъ то було на хрестинахъ єи мужа, а тота розплакалась на голосъ и наконець розповѣла княгини всю правду, що звѣздочотъ та ученѝ выворожили другому хлопчикови. Якій Сивакъ мавъ бы ходити по свѣтѣ безъ сивого кучера! Тажь то щось нечуваного, щось страшного, и тому то старуха разъ по разъ называла мале бѣднятко „безталанною дитиною“ та все казала, що „жаль такого любого князика“.

Ажь ось мати нагадала собѣ на свôй послѣдный сонъ, що видѣла въ нѣмъ, якъ змій напавъ на єи молодшого сынка; єи взяла велика туга и она казала собѣ єго подати, а коли вôнъ такъ голенькій лежавъ передъ нею, дотулила ся она своими слабыми руками до єго кругленькои головки, вôдтакъ до рôвныхъ плечей та гарненькихъ нôжокъ. Охъ, якъ-же то їй вôдъ того полекшало на серци! Було то дорôдне дитятко, дитятко єи власне и нѣчого єму не бракувало, лишь сивого кучерика. Она ажь не могла на него надивити ся, а наконець нахилила ся до него та сказала тихимъ голосомъ: „Моє ты миле серденько, тажь ты не лѣпше, нѣ гôрше вôдъ твого братчика! Нехай вôнъ собѣ буде княземъ, не таке то велике щастє: Вôнъ буде мати колись не мало клопоту зъ своими пôддаными. Для нихъ мусить вôнъ выроста на великого чоловѣка, а мамка буде єго сильнѣйше кормити якъ я немôчна жѣнка. Але тебе, мôй ты бѣдненькій

подавчій и сказавъ, що робота надъ закономъ карнымъ поступає напередъ и що процедуру цивильну предложить ще подчасъ зимовои сесіи. — Возьнымъ признано додатокъ на дорожню.

На вечѣрнôмъ засѣданю выступивъ самъ дръ Пражакъ въ своѣй оборонѣ и заявивъ насампередъ, що неправдою єсть, буть то бы ческій клюбъ потягавъ єго до одвѣчальности за єго дѣланя. Було бы то щось нечуваного и вôнъ бы навѣть не оправдувавъ ся передъ клюбомъ, бо на то єсть парляментъ. Вашатый ганьбить найлѣпшихъ патріотôвъ ческихъ а зъ тымъ не годять ся навѣть єго товаришѣ

Пос. Велленгофъ домагавъ ся розширеня свободы прасы а заразомъ и обороны вôдъ обманьства инсератами. — Пос. Быкъ вказувавъ на конечнôсть реформы процесу цивільного, домагавъ ся змѣны приписôвъ ліцітаційныхъ и обговорювавъ вôдносины въ Галичинѣ та жадавъ збôльшеня числа урядникôвъ судовыхъ и лѣпшихъ будынкôвъ на суды въ Галичинѣ. — Пос. Лупулъ домагавъ ся, щобы при именованю судьѣвъ на Буковинѣ увзглядньовано ихъ знане руского и румуньского языка. — Пос. Рошковскій пôдносивъ конечнôсть реформы закона карного; запытувавъ Міністра, чи вôнъ выготовивъ проєктъ закона о судахъ мировыхъ, и домагавъ ся збôльшеня числа урядникôвъ судовыхъ. — По промовѣ Ебенгоха закрыто засѣданє.

Переглядъ політичный.

Комісія для угодъ торговельныхъ, выбрала предсѣдателемъ пос. Бѣлиньского, а єго заступникомъ пос. Швеґля.

Вѣденьска ґазета урядова оголосила розпоряджене Міністерства въ справѣ таксъ аптикарскихъ на 1892 р. и розпоряджене управильняюче торговлю пивомъ въ бутелькахъ.

Въ угорскôмъ парляментѣ вела ся оногди дебата надъ справою выставы, котра має бути устроєна въ 1895 яко въ 1000 нй роковины истнованя угорскои державы. Міністеръ торговлѣ Барошъ заявивъ, що коли выстава буде національна, то Єго Вел. Король и Цѣсарь обôйме протекторатъ надъ нею и запросить на ню и другихъ монархôвъ. Палата ухвалила устроити выставу національну.

Зъ румуньскихъ кругôвъ двôрскихъ доносять, що цѣсарь Вільгельмъ зовсѣмъ певно поѣде въ марті слѣдуючого року на кôлька днѣвъ до Букарешту. Въ переѣздѣ загостить на одинъ день до Вѣдня до Є. Вел. Цѣсаря и забавить кôльканацять годинъ въ Будапештѣ, бо хоче пôзнати столицю угорску.

Times, помѣщаючи вступну статю о найновѣйшихъ выпадкахъ въ Хинѣ, такъ кôнчить: Скрупулятнѣ розслѣды выпадкôвъ зъ послѣдныхъ 8 мѣсяцѣвъ въ Хинѣ, позваляють вносити, що стоимо супротивъ великаньского стремленя, вымѣреного противъ чужоземцѣвъ, стремленя, котре пôдпирають клясы интеліґентнѣйшй, а котрому оперти ся власти хиньскѣ не суть вже въ силѣ. Се стремлене грозить страшными переворотами. А позаякъ наражує оно на необчисленѣ шкоды европейскѣ интересы и грозить выгубленємъ проживаючихъ въ Хинѣ Европейцѣвъ, то цівілізованый свѣтъ повиненъ и може щось вчинити, абы придавити розрухи.

Новинки.

— **Громадѣ Великополе**, въ повѣтѣ городецкôмъ, дарувавъ Є. Вел Цѣсарь 50 зр. запомоги на будову школы.

— **Конкурсы**. Ц. к. Рада шкôльна окружна въ Перемышлянахъ розписала конкурсъ на слѣдуючѣ посады учительскѣ: а) етатовѣ: 1) Болотня (275·92 зр. + збôже въ цѣнѣ 24 08 зр.). 2) Кіміръ (295·95 зр. + ґрунтъ 4 05 зр.), 3) Боршѣвъ. 4) Янчинъ, 5) Коросно, 6) Куровичѣ, 7) Ляшки королевскѣ, 8) Липовичѣ, 9) Словита. При школѣ 2) выкладовый языкъ польско-нѣмецкій; при 6) польскій, при всѣхъ прочихъ рускій; б) філіяльнѣ: 1) Кривичѣ, 2) Майданъ липовецкій, 3) Недѣлиска, 4) Осталовичѣ. 5) Паронія, 6) Пильниковъ, 7) Пнятинъ, 8) Подусôвъ, 9) Полюхôвъ великій 10) Половичѣ, 11) Перегноѣвъ. 12) Розворяны, 13) Солова, 14) Станимиръ, 15) Тучне. 16) Туркотинъ, 17) Волкôвъ. 18) Выпыски, 19) Зеньова, 20) Бачѣвъ (221 74 зр. + збôже 28·26 зр), 21) Бруховичъ (217 88 зр + збôже 32 12 зр), 22) Добриничѣ (245 зр. + 5 зр. огородъ). 23) Костенѣвъ (201·36 зр. + збôже 48 64 зр.), 24) Мерищѣвъ (210 84 зр. + збôже 39 16 зр.), 25) Новосѣлка (229·30 зр. + збôже 20 70 зр.), 26) Плетеничѣ (244 зр. + 6 зр. ґрунтъ), 27) Погорѣльцѣ (240 зр. + 10 зр. ґрунтъ) Въ школахъ 2) и 6) языкъ выкладовый польскій; 19) польско-рускій; у всѣхъ прочихъ рускій, Крôмъ тыхъ є ще до сталого обсадженя посада молодшого учителя при школѣ 4-клясовôй въ Перемышлянахъ въ платнею 270 зр. и 10 прц на помешканє, а въ Глинянахъ при школѣ 2-посада управителя зъ платнею 450 зр. и додаткомъ зъ управительства 50 зр. и вôльнымъ мешканємъ. Языкъ выкладовый рускій. Речинецъ на подања до 1 сѣчня 1892 р.

— **Подання о звôльненє вôдъ службы въ загальнôмъ опольченю** на 1892 р. можна вносити лише до 15 с. м Познѣйшѣ подання не будуть увзглядненѣ

— **Доповняючій выбôръ** одного члена до Рады повѣтовои въ Калуши въ меншихъ посѣлостей вôдбуде ся дня 15 с. м. т. є. вô второкъ.

— **Найденый кôстякъ людскій**. При улици Пекарской, въ ґрунтѣ приналежнôмъ до реальности ч. 63 въ мѣсци де давнѣйше були багна, найшли оногди робôтники при копаню землѣ въ глубинѣ бôльше метра людскій кôстякъ, що, якъ орѣкъ лѣкарь, лежавъ тамъ уже коло 60 лѣтъ, а що не слѣдно було на нѣмъ жадныхъ признакъ насильства, то и поховали остатки тй на цвинтари Лычакôвскôмъ. Кажуть, що тамъ похоронено колись кôлькохъ людей, померших на скаженину.

— **Совганки по школахъ.** Угорскій міністеръ просвѣты Чаки розпорядивъ, абы учителѣ заводили въ шкôльныхъ подвôряхъ совганки для молодежи зъ уваги, що для дѣтей рухъ конечный.

— **Дръ Теофіль Кормошъ** вписаный въ лісту оборонцѣвъ въ справахъ карныхъ.

— **На ревізію зелѣзничнои трасы** Станіславôвъ-Вороненка, вызначило ц. к. Намѣстництво день 18 с. м а комісіи проводити буде сов Намѣстництва Леопольдъ Моравецъ. Краєвый Выдѣлъ вызначивъ яко свого вôдпоручника инжиніра Меч. Сѣтковского, а до повѣтовыхъ Радъ въ Станіславовѣ, Богородчанахъ, Надвôрной и Коломыи выславъ обôжникъ, що бы въ справѣ тои зелѣзницѣ предложили свои бажаня.

— **За марный перекосъ.** Въ Перемышли вôдбулась судова розправа передъ судомъ присяжныхъ противъ Ивана Кухарчишиного, селянина въ Прилбичахъ въ яворôвскôмъ повѣтѣ о злочинъ потайного убійства Іосифа Дыди. Въ серпни с. р. посперечавъ ся Дыда зъ Кухарчишинымъ при косьбѣ, за те, що Кухарчишинъ перекусивъ Дыдѣ луку. Кухарчишинъ въ сварцѣ затявъ косою Дыду такъ, що коса перейшла крôзь серце, утробу и жолудокъ, а навѣть перейшла ажь на крôзь и Дыда померъ на мѣсци. Судъ на пôдставѣ осуду присяжныхъ засудивъ Кухарчишиного на смерть черезъ повѣшенє, а Кухарчишинъ принявъ засудъ зовсѣмъ рôвнодушно.

— **Розбôйниче убійство**. Въ Ольши пôдъ Краковомъ, допустивъ ся оногди Иванъ Чижь, 24-лѣтный парубокъ изъ Щуровои. звѣрского розбôйничого убійства. Аґнішка Цєсля около 40-лѣтна зарôбниця зъ Ольши вышла була рано о 10 год. до костела. Вечеромъ стрѣтивъ єи повертаючій зъ Прондника Чижь коло рова за цвинтаремъ и, не кажучи до неи и слова, кинувъ ся на неи и зôпхнувъ єи до глубокого рова, а вôдтакъ почавъ и самъ тамъ сходити, та не могучи удержати ся на стрôмкôмъ спадѣ, упавъ и самъ въ рôвъ. Нѣмъ жертва єго ще пôднесла ся, вôнъ заткавъ ѣй ротъ землею и почала ся страшна борба. Жѣнка боронила ся и просила о житє, однакъ Чижь такъ довго дусивъ єи, поки она не сконала. Вôдтакъ холоднокровно поздиравъ зъ трупа одѣжь и забравъ до послѣднои ниточки; забравъ навѣть сорочку и чоботы разомъ зъ онучками, та убравъ ся вôдтакъ самъ въ сорочку, кафтаникъ и чоботы убитои а трупа вôдтягнувъ о кôльканацять крокôвъ дальше вôдъ мѣсця, де сповнивъ убійство. Всѣ зрабованѣ рѣчи найдено у Чижа и забрано яко доказы сповненого убійства. Убита Цєсля була жѣнка чесна и роботяща. Выходячи зъ дому взяла зъ собою кôльканацять шѣстокъ. Чижь каже, що вôдъ якогось часу чувъ въ собѣ непоборимѣ охоту убити якогось чоловѣка, та що тоту охоту „пôдсувавъ и пôдшептувавъ єму лихій духъ“.

— **Великѣ крадежи**. Въ Туринѣ обôкрали якогось ґрафа Ґрандена на 227 тысячѣвъ лірь въ цѣнныхъ паперахъ. Въ Пізѣ возьный тосканьского банку спроневѣривъ 150 тысячѣвъ лірь (75 тысячѣвъ зр.) а самъ десь пропавъ безъ слѣду.

Телеграмы.

Вѣдень 12 грудня. Fremdenblatt доносить, що Архікн. Леопольдъ Сальваторъ выѣхавъ по весѣлю сестры у Вѣдни зъ австро-угорскою ескадрою и бувъ дѣйстно въ якъ найбôльшôмъ инкоґніто въ Константинополи, але зъ тои гостины не можна робити нѣякихъ комбінацій політичныхъ, хочь бы вже лишь длятого, що Архікнязь єсть чоловѣкомъ ще дуже молодымъ. Впрочôмъ Архікнязь не робивъ нѣякихъ візитъ въ Константинополи.

Римъ 12 грудня. Приѣхавъ тутъ кардиналъ Ґруша.

Брукселя 12 грудня. Парляментови предложено угоду торговельну зъ Австро-Угорщиною и Нѣмеччиною.

Господарство, промыслъ и торговля

Торгъ збôжемъ.

12 Грудня	Львôвъ	Тернопôль	Подволочиска	Ярославъ
Пшениця	10·65 11 40	10 50 11 30	10·50 11·50	10 75 11·50
Жито	9·30 10 —	9·— — 9 70	9·— — 9 85	9 30 10.—
Ячмѣнь	6 58 — 8 —	6 50 — 7 50	6 40 — 7.50	6·75 — 8·—
Овесъ	7·— — 7 50	6 80 — 7 25	—·— —·—	7·— — 7·50
Горохъ	6 25 10 —	6·25 9 —	6·25 10 —	6·50 10 —
Выка	—·— —·—	—·— —·—	—·— —·—	—·— —·—
Рѣпакъ	13.— — 13 50	13 — 13 50	3·— — 13 25	13 25 13 75
Хмель	55 — 60 —	—·— —·—	—·— —·—	—·— —·—
Конюшина чер.	42 — 55 —	41 — 54 —	45 — 55·—	45 — 55 —
Конюшина бѣла	—·— —·—	—·— —·—	—·— —·—	—·— —·—
Оковита	19·70 20·50	—·— —·—	—·— —·—	—·— —·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Оковита готова за 10.000 литр. пр. loco Львôвъ вôдъ 19·70 до 20·50 зл.

Жито пошукує ся.

Хмель вôдъ 55 — до 60 — за 56 кильо

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

нещасный мѣзинку, буду таки я сама своими грудьми плекати, а коли тобѣ не буде въ житю щастити ся, то не моя въ тôмъ буде вина“.

Коли вôдтакъ прийшовъ до неи найстаршій панъ отець духовный спытати ся єи, яке имя выбрала она собѣ для другого хлопця — бо знакй, що первородный мусѣвъ называти ся Венделиномъ шѣснацятымъ — то она нагадала собѣ знову на свôй сонъ и сказала борзо: „Юрій, бо той забивъ змія!“

Старець споглянувъ на ню понятливо и сказавъ поважно: „То добре имя для него“

Часъ минавъ а принцы гарно пôдрастали. Юрія плекала сама мати, а Венделина мамка. Зъ разу училися они лепетати, вôдтакъ бѣгати, а вôдтакъ и говорити, бо то роблять такъ само сыны князя зъ сивымъ кучеромъ, якъ и всѣ другѣ хлопцѣ. А всежь таки не всѣ дѣти однаковѣ; и колибъ не знати якій мудрый учитель хотѣвъ написати саму наймудрѣйшу книжку, якъ то выховувати дѣти, то мусѣвъ бы єи подѣлити на тôлько частей, кôлько хлопцѣвъ и дѣвчатъ на свѣтѣ и тому тота книжка була бы тогди не конче тонка.

(Дальше буде.)

Оголошеня до *Народнои Часописи* принимає Контора **Льеопольда Литыньского**, *Львôвъ, Валова, 14.*

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.